

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 4 lutego 1972 r.

Nr 7

TRESC:
Poz.:

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

- 44 — nr 9 z dnia 7 stycznia 1972 r. w sprawie produkcji, poprawy jakości i zaopatrzenia w odzież ochronną, roboczą i sprzęt ochrony osobistej oraz w sprawie zasad gospodarowania tą odzieżą 97
- 45 — nr 15 z dnia 14 stycznia 1972 r. w sprawie Funduszu Rozwoju Rolnictwa 99

ZARZĄDZENIA:

- 46 — Ministra Finansów z dnia 15 stycznia 1972 r. w sprawie warunków i trybu przyznawania pomocy kredytowej osobom fizycznym na budownictwo mieszkaniowe i kapitalne remonty 100
- 47 — Ministra Finansów z dnia 17 stycznia 1972 r. w sprawie umarzania kredytów bankowych udzielonych spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego 102

OBWIESZCZENIE

- 48 — Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 24 stycznia 1972 r. w sprawie kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych 103

44

UCHWAŁA Nr 9 RADY MINISTRÓW

z dnia 7 stycznia 1972 r.

w sprawie produkcji, poprawy jakości i zaopatrzenia w odzież ochronną, roboczą i sprzęt ochrony osobistej oraz w sprawie zasad gospodarowania tą odzieżą.

W celu zwiększenia odpowiedzialności za produkcję i zaopatrzenie w odzież ochronną, roboczą i sprzęt ochrony osobistej oraz zapewnienia prawidłowej gospodarki tą odzieżą i sprzętem Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

I. Produkcja odzieży ochronnej, roboczej i sprzętu ochrony osobistej.

§ 1. Odzież ochronna i robocza, obuwie ochronne i robocze oraz sprzęt ochrony osobistej, zwane dalej „odzieżą i sprzętem”, powinny być produkowane wyłącznie przez przedsiębiorstwa (zakłady państwowe i spółdzielcze) wyznaczone przez ministrów oraz Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości, odpowiedzialnych za tę produkcję.

§ 2. Za produkcję odzieży i sprzętu odpowiedzialni są:

- 1) Minister Przemysłu Lekkiego — za produkcję odzieży ochronnej i roboczej oraz obuwia ochronnego i roboczego (z wyjątkiem obuwia gumowego) oraz sprzętu chroniącego przed upadkiem z wysokości,
- 2) Minister Przemysłu Chemicznego — za produkcję obuwia gumowego ochronnego i roboczego, rękawic z kauczuków naturalnych i syntetycznych, hełmów ochronnych oraz materiałów syntetycznych, chemikaliów i innych środków pomocniczych służących bezpośrednio lub pośrednio do wyrobu odzieży i sprzętu,

- 3) Minister Górnictwa i Energetyki — za produkcję sprzętu ochrony dróg oddechowych,
- 4) Minister Przemysłu Maszynowego — za produkcję sprzętu ochrony oczu, słuchu i twarzy,
- 5) Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — za produkcję szkieł ochronnych (filtrów),
- 6) Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości — za produkcję rękawic ochronnych i roboczych (z wyjątkiem rękawic z kauczuku), obuwia profilaktycznego oraz odzieży dla personelu służby zdrowia i innej odzieży, której asortyment ustali Minister Przemysłu Lekkiego w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości.

§ 3. 1. Ministrowie wymienieni w § 2 oraz Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości sprawują koordynację międzyresortową w zakresie produkcji odzieży i sprzętu, za którą są odpowiedzialni.

2. Ministrowie wymienieni w § 2 oraz Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości mogą powołać zrzeczenia producentów odzieży i sprzętu, w których skład powinni wejść producenci odzieży i sprzętu, niezależnie od podporządkowania organizacyjnego.

§ 4. 1. Ministrowie wymienieni w § 2 oraz Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami:

- 1) ustalają zapotrzebowania na poszczególne rodzaje odzieży i sprzętu oraz na materiały służące do ich wytwarzania,
- 2) zapewniają pełne pokrycie zapotrzebowania pod względem ilości i jakości przez zatwierdzanie zadań produkcyjnych, kontrolę realizacji tych zadań w przedsiębiorstwach i zakładach, o których mowa w § 1, oraz przez import odzieży, sprzętu oraz materiałów służących do ich wytwarzania w zakresie, w jakim produkcja krajowa nie zaspokaja niezbędnych potrzeb,
- 3) wydają katalogi produkowanej odzieży i sprzętu.

2. Ministrowie wymienieni w § 2 oraz Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości ustalą w porozumieniu z Centralnym Instytutem Ochrony Pracy w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały wykaz jednostek naukowo-badawczych i badawczo-rozwojowych prowadzących prace w zakresie unowocześnienia i poprawy jakości poszczególnych asortymentów odzieży i sprzętu, materiałów służących do ich wytwarzania i konserwacji oraz zasady koordynowania zadań w tym zakresie.

§ 5. 1. Produkcja odzieży i sprzętu może być podejmowana po uprzednim zatwierdzeniu wzorów poszczególnych rodzajów odzieży i sprzętu.

2. Wzory odzieży i sprzętu zatwierdzane są zgodnie z wytycznymi dotyczącymi kryteriów oceny jakości wyrobów, ustalonymi przez Prezesa Centralnego Urzędu Jakości i Miar.

3. Wzory odzieży ochronnej i sprzętu ochrony osobistej zatwierdza Centralny Instytut Ochrony Pracy, który również inicjuje prace w tym zakresie.

4. Jednostki upoważnione do zatwierdzania wzorów odzieży roboczej wyznaczy Minister Przemysłu Lekkiego, ustalając jednocześnie tryb postępowania w tym zakresie.

5. Jednostki upoważnione do zatwierdzania wzorów rękawic ochronnych i roboczych, obuwia profilaktycznego oraz odzieży dla personelu służby zdrowia i innych asortymentów odzieży ustalonych przez Ministra Przemysłu Lekkiego (§ 2 pkt 6) wyznaczy Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości, ustalając jednocześnie tryb postępowania w tym zakresie.

§ 6. Zobowiązuje się Prezesa Centralnego Urzędu Jakości i Miar do:

- 1) inicjowania prac z zakresu poprawy jakości odzieży i sprzętu,
- 2) przeprowadzania kontroli jakości odzieży i sprzętu,
- 3) występowania z wnioskami do właściwych ministrów oraz Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości o wstrzymanie produkcji odzieży i sprzętu złej jakości oraz wytwarzanej niezgodnie z zatwierdzonymi wzorami.

II. Zaopatrywanie w odzież i sprzęt.

§ 7. Zakłady pracy zaopatrywane są w odzież i sprzęt przez:

- 1) wyspecjalizowane w tym zakresie handlowe jednostki organizacyjne lub
- 2) bezpośrednio przez producentów.

§ 8. Zobowiązuje się Ministra Handlu Wewnętrznego do ustalenia w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały:

- 1) szczegółowych warunków umów sprzedaży i umów dostawy odzieży roboczej, uwzględniających w szczególności tryb odbioru i badania jakości odzieży dostarczanej przez producentów i handlowe jednostki organizacyjne oraz
- 2) do sukcesywnego rozszerzania sieci detalicznej sprzedaży odzieży roboczej.

§ 9. Zobowiązuje się ministrów wymienionych w § 2 i Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości do rozszerzania w uzasadnionych wypadkach, na wniosek zainteresowanych ministrów, systemu zaopatrywania przedsiębiorstw w odzież bezpośrednio przez producentów.

III. Zasady gospodarowania odzieżą i sprzętem.

§ 10. 1. Za koordynację w zakresie gospodarowania odzieżą i sprzętem odpowiedzialny jest Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac.

2. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala ramowe zasady gospodarowania odzieżą i sprzętem.

3. Resortowe zasady gospodarowania odzieżą i sprzętem ustalają właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych).

4. Organem opiniodawczym i doradczym w zakresie gospodarowania odzieżą i sprzętem Komitetu Pracy i Płac jest Międzyresortowa Komisja do Spraw Gospodarowania Odzieżą i Sprzętem, powołana przez Prezesa Rady Ministrów.

§ 11. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych, dyrektorzy zjednoczeń i przedsiębiorstw (kierownicy jednostek równorzędnych) są odpowiedzialni za całość gospodarki odzieżą oraz sprzętem w podległych im przedsiębiorstwach (zakładach pracy).

§ 12. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac i z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych ustalają ramowe resortowe tabele norm odzieży i sprzętu. Ramowe resortowe tabele norm powinny obejmować normy dla typowych stanowisk pracy lub grup stanowisk pracy powszechnie występujących w resorcie.

2. Branżowe tabele norm dla wszystkich stanowisk pracy występujących w branży z uwzględnieniem warunków pracy mających wpływ na zakres wyposażenia w odzież i sprzęt ustalają w uzgodnieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) lub z ich upoważnienia dyrektorzy zjednoczeń (kierownicy jednostek równorzędnych), opierając się na ramowych resortowych tabelach norm odzieży i sprzętu (ust. 1).

3. W ramowych resortowych tabelach i w tabelach branżowych (ust. 1 i 2) normy odzieży i sprzętu dla stanowisk pracy występujących w różnych resortach należy ustalać na podstawie norm odzieży i sprzętu resortów (branż), w których stanowiska te występują jako stanowiska typowe.

4. Normy wyposażenia w ochrony częściowe i sprzęt ochrony osobistej ustalają dyrektorzy (równorzędni kierownicy) zakładów pracy w porozumieniu z radą zakładową, opierając się na tabelach ramowych resortowych (ust. 1) lub na tabelach branżowych (ust. 2).

5. Minister (kierownik urzędu centralnego) w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac i zarządem głównym właściwego związku zawodowego może wyrazić zgodę na ustalenie zakładowych tabel norm odzieży i sprzętu, opierających się na branżowych tabelach norm obowiązujących w zjednoczeniu grupującym dany zakład pracy.

6. Tabele norm odzieży i sprzętu dla pracowników ministerstw (urzędów centralnych) oraz dla pracowników rad narodowych ustalają odrębne przepisy.

§ 13. 1. Pracownicy zatrudnieni stale lub sezonowo mają prawo do bezpłatnej odzieży i sprzętu.

2. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, mogą zamiast odzieży roboczej otrzymać ekwiwalent pieniężny na zasa-

dach ustalonych w ramowych zasadach gospodarowania odzieżą i sprzętem (§ 10 ust. 2).

3. Zakres i zasady wydawania odzieży i sprzętu dla osób świadczących pracę na innej podstawie niż stosunek pracy ustala minister (kierownik urzędu centralnego) w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac i zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

§ 14. 1. Dyrektorzy zjednoczeń (kierownicy jednostek równorzędnych) przeprowadzają w okresach rocznych analizę zaspokojenia potrzeb, jakości i przydatności odzieży i sprzętu w podległych zakładach pracy i przedstawiają odpowiednie wnioski nadzorującym je ministrom (kierownikom urzędów centralnych), prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

2. Na podstawie wniosków, o których mowa w ust. 1, ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) przedstawiają zbiorcze wnioski ministrom wymienionym w § 2 oraz Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości. Wnioski dotyczące jakości odzieży i sprzętu przekazywane są również Prezesowi Centralnego Urzędu Jakości i Miar.

§ 15. Zobowiązuje się Ministra Gospodarki Komunalnej do:

- 1) określenia zasad tworzenia i prowadzenia zakładów pralniczych przy zakładach pracy lub pralni międzyzakładowych, przeznaczonych do prania i reperacji odzieży ochronnej i roboczej,
- 2) wydania wytycznych i ramowych instrukcji technologicznych dotyczących prania odzieży ochronnej i roboczej w pralniach komunalnych, spółdzielczych oraz prowadzonych przez zakłady pracy.

IV. Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 16. Zobowiązuje się ministrów (kierowników urzędów centralnych) do podpisania z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych protokołów dodatkowych do

układów zbiorowych pracy, wprowadzających zmiany wynikające z niniejszej uchwały oraz przepisów wydanych w celu jej wykonania.

§ 17. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym oraz naczelnym organizacjom społecznym stosowanie zasad ustalonych uchwałą.

§ 18. Zobowiązuje się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, ministrów wymienionych w § 2, Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości oraz Prezesa Centralnego Urzędu Jakości i Miar do przedstawiania Radzie Ministrów w terminie do dnia 15 kwietnia każdego roku wniosków wynikających z oceny realizacji uchwały w roku poprzednim.

§ 19. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, wszystkim ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 20. Tracą moc wszelkie przepisy w zakresie unormowanym niniejszą uchwałą. W szczególności tracą moc:

- 1) uchwała nr 78a Rady Ministrów z dnia 5 marca 1957 r. w sprawie poprawy zaopatrzenia pracowników w odzież ochronną, roboczą, sprzęt ochrony osobistej i umundurowanie (Monitor Polski z 1957 r. Nr 30, poz. 206 i z 1958 r. Nr 11, poz. 66),
- 2) uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 8 lutego 1968 r. w sprawie usprawnienia produkcji, poprawy jakości i zasad gospodarowania odzieżą ochronną i roboczą oraz sprzętem ochrony osobistej (Monitor Polski Nr 8, poz. 42),
- 3) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 322 z dnia 8 października 1952 r. w sprawie projektowania i zatwierdzania wzorów odzieży specjalnej i sprzętu ochrony osobistej (Biuletyn PKPG Nr 42, poz. 284).

§ 21. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

45

UCHWAŁA Nr 15 RADY MINISTRÓW

z dnia 14 stycznia 1972 r.

w sprawie Funduszu Rozwoju Rolnictwa.

Na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o podatku gruntowym (Dz. U. Nr 27, poz. 254) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. Fundusz Rozwoju Rolnictwa, zwany dalej „Funduszem”, tworzy się z części wpływów uzyskanych na poczet zobowiązania pieniężnego w wysokości wynikającej z procentowego udziału przypisu netto podatku gruntowego, wymierzonego według stawek kwotowych w roku podatkowym, w ogólnej kwocie zobowiązania pieniężnego netto, przypisanego w tym roku.

§ 2. Organy finansowe prezydentów rad narodowych, gromadzące wpływy z tytułu zobowiązania pieniężnego, przelewają na rachunek właściwego miejscowo oddziału (placówki) Banku Rolnego w Narodowym Banku Polskim kwoty przypadające na rzecz Funduszu w terminach przewidzianych dla

rozliczeń na rzecz innych wierzycieli wpływów z tytułu pozostałych należności wchodzących w skład zobowiązania pieniężnego. Równocześnie z poleceniem przelewu za ostatni miesiąc roku, organy finansowe przesyłają oddziałowi (placówce) Banku Rolnego wykaz podziału środków Funduszu na rzecz poszczególnych dysponentów.

§ 3. 1. Z Funduszu przeznacza się:

- 1) 90% do dyspozycji kółek rolniczych, wsi, osiedli i miast, w których jeszcze nie zostały zorganizowane kółka rolnicze, rolniczych spółdzielni produkcyjnych oraz spółdzielczych ośrodków rolnych kółek rolniczych,
- 2) 10% na centralny fundusz rezerwowy, gromadzony na specjalnym koncie w Banku Rolnym.

2. Ze środków Funduszu przypadających kółkom rolniczym oraz wsiom, osiedlom i miastom, w których jeszcze nie zostały zorganizowane kółka rolnicze, przeznacza się 80% do